

Het werk in Paramaribo viel onder de leiding van Rev. L. van der Kuyp.

Op 1 November 1953 opende de zending een dag school te Pelgrim Kondre. Mevr. Johanna Bartilink diende als onderwijzeres op de school, maar hield ook buitenpost diensten in de verschillende dorpen rondom Pelgrim Kondre van begin 1952 tot maart 1964. Het geestelijk en educatief werk onder de Bosnegers ontwikkelde zich en het werk verspreidde zich tot andere plaatsen zoals Akalekondre en Moengo.

Als gevolg van de fusie in 1968 verandert de naam van de Gemeente in De Wesleyaanse Gemeente.

De Gemeente is vanaf 1995 sterk gaan groeien. Kerken en huisgemeenschappen worden gesticht en het Evangelie wordt met zorg en ijver verspreid. Was het zo dat we in 1995 nog verenigde diensten in een kerkgebouw met een capaciteit van 200 hielden, thans worden onze verenigde diensten in sporthallen en stadions gehouden.

Momenteel telt De Wesleyaanse Gemeente Suriname 10 kerken, een aantal buitenposten, een lagere school (Rev. Leonard W. Leitzelschool), een zendingsdorp (Pelgrim Kondre) en een Bijbelschool.

Ons hoofdkantoor is aan de
Langgrasistraat 29 C, Flora, Paramaribo
Tel. 532663, E-mail: de.westlevaanse.gem@sr.net

1. De Kerk in de tijd van het Nieuwe Testament

Vanaf de pinksterdag tot het einde van de eerste eeuw werd de Gemeente gekenmerkt door twee belangrijke zaken:

1. Een sterke zendingsbewustzijn.

2. Een apostolisch leiderschap.

Jezus heeft zijn discipelen persoonlijk getraind en uitgezonden met de opdracht: "Ga in de gehele wereld en maak alle volken tot mijn discipelen." Toen de kracht van de Heilige Geest dat mogelijk maakte, begon de kerk een constante groei door te maken door het gehele Romeinse keizerrijk en verder. Ondanks de vervolging van zowel Joden als Romeinen werd het Evangelie op papier gezet om het leven en de leer van Christus in tact te houden. Sommige apostelen schreven naar de Gemeenten en individuen als er een noodzaak was om ze te behoeden tegen valse leerstellingen. Na de dood van deze apostelen werden deze brieven gebruikt als door God geïnspireerd Woord.

2. De kerk in de tijd van het Romeinse Rijk

Gedurende de eerste eeuwen heeft het christendom tegenstand ondervonden op twee fronten:

A. **Extern had het te kampen met voortdurende en intensieve vervolging van de Romeinen.**

B. **Intern had het te kampen met het zuiveren van zijn doctrine (leer) om ondanks de valse leerstellingen, die binnen de gemeente slopen, de waarheid te behouden.**

Vele christenen hebben gedurende deze periode hun bezittingen, banen en zelfs hun eigen leven verloren, waardoor het christendom vandaag het atheïsme van de verschillende Romeinse keizers heeft overleefd. De christenen hebben geweigerd om de Romeinse keizers als God te eren. De kerkleiders waren het mikpunt van deze vervolging en de geschiedschrijvers hebben dat van enkele martelaren geregistreerd t.w. Polycarpus, Ignatius, Justus, Irenus en vele anderen.

Met de komst van Constantijn als keizer van Rome werd het christendom de officiële godsdienst van het Romeinse Rijk, waardoor het niet langer vervolgd werd. In tegendeel werd het Christendom geproclameerd door het Romeinse Rijk. In deze periode werd de leer officieel gezuiverd van valse beïnvloedingen. Marcion en Montanus geloofde dat de Heilige Geest nog openbaringen had te geven door latere profeten. Ze bekritiseerde de gang van zaken in de kerk alleen maar om naar de volledige autoriteit te grijpen. Anderen, waaronder Arius (324), wilden een verklaring over de natuur van Jezus Christus. Vele concilies (kerk vergadering) en/of conferenties zijn gehouden in de 4e en 5e eeuw op te komen tot een orthodoxe geloofsbelijdenis en een canon (lijst van geïnspireerde boeken) van het Nieuwe Testament. Toen de hoofdzetel van het Romeinse Rijk werd verplaatst van Rome naar Constantinopel, werd de bisschop van de kerk in Rome de meest belangrijke figuur in het westen, en vergeleek zijn positie met die van de apostel Petrus. Later werd hij, Paus" genoemd.

Deze periode werd getypeerd als een monarchie of episcopalisme.

3. De Kerk in de Middeleeuwen

De middeleeuwse kerk wordt getypeerd als de kerk van herleving, overwinning en falen, omdat ze te maken had met drie belangrijke ontwikkelingen gedurende deze periode nl. : het Pausdom, Scholartisme en het kloosterleven. Na de val van Rome door een Barbaarse invasie, werd de Westerse wereld gedompeld in verwarung. Ondanks dat, heeft de gedachte van onderlinge saamhorigheid zoals het was in het Romeinse Keizerrijk en het Pausdom een zekere mate van stabiliteit gebracht. Gedurende 742-814 heeft de paus een belangrijke mate van macht verworven, waardoor hij zelfs regeermacht gaf aan de Romeinse keizers en heeft zichzelf zoveel macht toebedeeld tot na de Reformatie.

Met de absolute macht kwam ook corruptie, zowel moreel als politiek en deze bleef groeien in de kerk. Op gegeven ogenblik waren er drie revaliserende pausen en elke van deze dacht de officiële macht te hebben. Behalve de voortdurende machtsstrijd met de verschillende koningen waren de pausen ook in conflict met religieuze machten. De invloed van de Islam, die ongeveer 600 n. Chr. begon, nam snel toe in Noord Afrika, Midden-Oosten en Azië. De kerk organiseerde „kruistochten” (militaire acties) om deze gebieden te heroveren. Deze acties mislukten totaal. In 1054 splitste de „Oosterse kerk” zich van de kerk van Rome vanwege een aantal principiële verschillen. De Orthodoxe traditie nam de overhand in het Oosten. Gedurende deze periode stak een leken beweging de kop op in de kerk om zich beter te kunnen concentreren op het geestelijk leven. Een groot aantal klooster werden gevormd om zich te wijden aan het kloosterleven om zodoende de heiligheid van de apostolische kerk te herkrijgen. De positieve ontwikkelingen waren: het verbeteren van de landbouw, de educatie werd in stand gehouden en zending werd ter hand genomen. Negatieve ontwikkelingen daar en tegen waren, het

onttrekken van de beste krachten aan de kerk en sociëteiten. Dit resulteerde in de groei van de formalistische structuur van de kerk en het vergroten van de macht van de paus. Alleen in de kloosters was er educatie overeind gebleven gedurende de Middeleeuwen, maar deze bleef beperkt tot de ontwikkeling van het verleden. Begin 1200 werd er een interesse voor scholing ontwikkeld waardoor universiteiten werden gesticht.

4. De kerk tijdens de Reformatie

Vanwege het moreel verval in de kerk van die dagen, de politieke ontwikkelingen en het ontwikkelingsklimaat, was de Reformatie onvermijdelijk. Verschillende “stemmen in de woestijn” zoals Wycliffe en Hus hadden hun leven gegeven om een hervorming te bewerkstelligen. De tijd was echter rijp, toen Martin Luther op 31 oktober 1517 zijn 95 stellingen spijkerde op de noordelijke deur van de Kasteel kerk te Wittenberg in Duitsland. Het voorbeeld van zijn reformatie werd opgevolgd door Ulrich Zwingli in Zwitserland, Johannes Calvijn in Frankrijk, John Knox in Schotland, Koning Hendrik VIII in Engeland en tal van anderen in heel Europa.

Hun belangrijke stellingen na de Reformatie hield in:

1. **De Bijbel is de enige gids in dit leven.**
2. **Vergeving van zonde is slechts uit genade.**
3. **Het priesterschap is voor alle gelovigen.**

Het moet wel duidelijk zijn dat het niet in de bedoeling van deze hervormers lag om een nieuwe denominatie te stichten, maar om de Rooms Katholieke Kerk te hervormen tot de apostolische principes van vroeger.

5. De Wesleyaanse Gemeente

De Wesleyaanse beweging is gedurende een geestelijke opwekking in de achttiende eeuw in Engeland begonnen.

John Wesley (1703-1791), een geordend predikant in de Aglicaanse Kerk, zocht naar innerlijke heiliging (heiligheid van het hart). In mei 1738 voelde John Wesley, die van de Oxford universiteit gegradueerd was, de hart verwarmende ervaring van de bekering. Hij ontdekte dat een heilig hart even als de verlossing verkregen wordt door persoonlijk geloof in Jezus Christus.

John Wesley benadrukte vier bijbelse waarheden n.l.:

1. **Redding is voor iedereen.**
2. **Redding kan verkregen worden van alle zonden.**
3. **Redding wordt verzekerd door het persoonlijk getuigenis van de Heilige Geest.**
4. **Redding wordt verkregen door het geloof in Jezus Christus.**

John Wesley benadrukt “**Christen Zuiverheid en Praktische Heiligheid**”. Door de overeenkomsten met de doctrine van Jacobus Arminius spreekt men ook wel van Arminiaans Wesleyanisme. De grote opwekking die door de boodschap van Wesley onstond in Engeland, resulteerde in het stichten van celgroepen en later huisgemeenschappen. Deze beweging stond bekend als het Methodisme en ontwikkelde zich tot een denominatie, eerst in de Verenigde Staten van Amerika en later in Engeland. Respectievelijk in 1784 en in 1795. Het vroegere Amerikaanse Methodisme was het geesteskind van John Wesley (indirect) en ze leefden volgens de leer van Wesley. Maar toen het Methodisme wortels begon te schieten in het Zuiden van de Verenigde Staten, werden veel slavenhouders lid van deze beweging. In 1843 begon een groep Methodisten die gekant was tegen de slavernij „The Wesleyan Methodist Connection of Amerika” een associatie van

jaarlijkse conferentie, tijdens een conventie in Utica, New York. In de laatste helft van de 19e eeuw was er een geestelijke opwekking in verschillende denominaties van Amerika. Deze herleving resulteerde in de oprichting van non-denominale en interdenominale heiligheidsverenigingen, associaties en onafhankelijke kerken. Tegen het einde van de 19e eeuw ontstond er een geestelijke eenheid. Deze opwekking transformeerde de energie van „The Wesleyan Methodist Connection” van een sociale en politieke hervorming in heiligingsevangelisatie. Uit deze opwekking ontstond er in 1897 de „International Holiness Union and Prayer League “. Deze Vereniging ontwikkelde zich tot een kerkorganisatie die huisgemeenschappen stichtte voor pasbekeerden. In oktober 1922 werd de naam „Pilgrim Holiness Church” geadopteerd. In 1947 veranderde de naam van „The Wesleyan Methodist Connection of Amerika” in „The Pilgrim Holiness church”. Een fusie (samensmelting van „The Pilgrim Holiness Church” en „the Wesleyan Methodist Church of Amerika werd bij verschillende gelegenheden besproken. Op 26 juni 1968 tijdens een Generale conferentie in Anderson, Indiana, werden deze twee lichamen „The Pilgrim Holiness Church” en „The Wesleyan Methodist Church of Amerika” tot één lichaam gesmeden en vormen vanaf die dag „The Wesleyan Church” (De Wesleyaanse Gemeente).

6. De Wesleyaanse Gemeente in Suriname

De eerste werkzaamheden van de Pilgrim Holiness Church in Suriname zijn begonnen in Nickerie, onder leiding van de Pilgrim Holiness Church van Guyana. Als resultaat van het werk in Nickerie, dat niet gecontinueerd is, bezochten de Reverends J. Maxey Walton en William Elkins Paramaribo om de mogelijkheid te bekijken om een werk te beginnen in de hoofdstad. Rev. en Mrs. Leonard W. Leitzel en

gezin waren de eerste zendelingen in Suriname. Ze arriveerden op 1 april 1945 in Paramaribo

Rev. Leitzel en Rev. Leo van der Kuyp leidden de eerste kerkdienst op 23 december 1945 in een zendingshal op de hoek van de Wanicastraat en de Keizerstraat.

Op 23 Mei 1947 werden twaalf kandidaten bevestigd als lidmaat van de Pilgrim Holiness Church, en de gemeente werd georganiseerd. Rev. J. Maxey Walton had de leiding.

In 1953 werd Rev. Leo van der Kuyp geordend als eerste Surinamer van het werk in Suriname.

Rev. Leonard Leitzel begon een zendings post onder de Bosland Creolen aan de Boven Cottica, in het distrikt Marowijne in 1950. Een belangrijke assistent in dit alles was de heer William Parris. Na de schoonmaak van de plaats, werden er tenten opgeslagen.

De familie Leitzel verliet Paramaribo en vestigde zich op de plaats Jaja Kondre, die nu Pilgrim Kondre genoemd wordt.

